

**D. Marcvs Evangelista. Rodolphi Gvaltheri Tigurini in
Euangelium Iesu Christi secundum Marcum Homiliæ
CXXXIX.**

Gwalther, Rudolf

[S.l.], 1570

VD16 W 1048

Homilia LVII. Et cùm traiecissent, uenerunt in terram Genezareth, & appulerunt. Tunc ipsis egressis è nauis, statim agnito eo, cùm percurrissent totam circumiacentem regionem illam, cœperunt in ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71833](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71833)

...quando illum nec arundinem quassatam contereere, nec linum fumigans extinguere ait. Et exempla huius diuinae bonitatis multa passim occurrunt, inter que cum primis memorabilia sunt, quod supra in lauro vidimus & quod infra Cap. nono in patre demoniaci vel lunatici cuiusdam proponitur. Debet ista nos consolari, ne mox desperemus, si quando nos in fide minus firmos esse sentimus. Interim infirmitati nostrae nequaquam indulgendum est, sed curandum, ut indies progressus maiores faciamus, & fidei nostrae professionem tum innocentie & charitatis studio, tum inuicta in periculis animi constantia testemur.

Restat postrema historie pars, qua miraculi tanti effectus continetur. Et primo quidem Christo nauim ingresso ventus quiescit, & proinde periculo liberati sunt, qui iam perituri videbantur. Est huius diuinae potentie in Christo euidentis argumentum, quo simul docemur, hunc solum esse, qui ecclesiam inter huius seculi undas fluctuantem conseruare atque tueri possit. Admonemur praeterea, quid esse facere conueniat, qui vel conscientiae fluctuantis aestibus vel aliunde incidentibus malis liberari, & pace vera frui cupiunt. Quia de re hodie ab omni loci & ordinis hominibus tam publice quam priuim disputatur. At vnica pacis assequende ratio est, si Christo locus decur, qui solus nos patri reconciliat, solus conscientijs pacem conferit, solus aduersa omnia vel pacare, vel ita gubernare potest, ut nobis in bonum cooperentur. Quia de re hodie ab omni loci & ordinis hominibus tam publice quam priuim disputatur. At vnica pacis assequende ratio est, si Christo locus decur, qui solus nos patri reconciliat, solus conscientijs pacem conferit, solus aduersa omnia vel pacare, vel ita gubernare potest, ut nobis in bonum cooperentur. Quid mirum ergo, hodie terrarum orbem eos malis infestari, quando vix ipsam Christo locus est, sed illo cuncto immanissima scelera passim impune grassantur?

Postremo omnes obstupuisse dicuntur pra. admiratione rei insolite, quamuis nonnulli ipsum Deum esse profiteantur, & adorent, sicuti Mattheus scribit. Sunt ergo inter electos quos, duo hominum genera. Primum perfectiores habet, qui Christum ex suis operibus & voce mox agnoscunt atque reuerentur. Et hi nobis imitandi sunt: ut sicut isti solum Christum adorant, non Petram, licet ipse quoque aquis inambulasset: ita nos quoque vnum Christum salutis omnis auctorem agnoscamus, & illum solum colamus. Alterum genus imperfectiorum est, qui etsi opera plusquam humana videant, & illa admirentur, veram tamen eorundem causam non intelligunt, sed ingenito stupore adhuc impediti, primum etiam obliuiscuntur, ex quibus de reliquis indicare debebant. Nobis autem hic Dei bonitas est agnoscenda, qui (ut antea quoque diximus) eiusmodi imperfectionem in suis clementer ferre, & condonare, donec proficiant, paternè admodum fouere consuevit. Videndum tamen, ne illius indulgentia abutamur, sed ipsius vocationem secuti, per quacuis pericula intrepide penetremus, donec superatis huius mundi ventis & fluctibus optatum salutis aeternae portum ingrediamur, per Christum ipsam, cui debetur benedictio, honor & potestas in aeternum. Amen.

Et cum traiecissent, uenerunt in terram Genezareth, & appulerunt. Tunc ipsi egressis è nauis, statim agnito eo, cum percurrissent totam circumiacentem regionem illam, coeperunt in grabbatis male affectos circumferre, ubicumque audiebant illu esse. Et quocumque introisset in uicos, aut urbes, aut agros, in foris ponebant infirmos, & precabantur eum, ut uel simbria uestimenti eius tangerent: & quotquot tangebant eum, seruabantur.

Exposuit hucusque, Euangelista duo eximia Christi Iesu miracula, quae a postolorum emissioni et Ioannis Baptistae decollationi commodè subiecit, ut doceret, nihil unquam defuturum illis, qui Christum uere secuti fuerint, & quod idem suos inter quacuis pericula tueri possit simul & uelit. At quia

III. Miraculi
finitus & esse
ctus.

Christo locum
dent, qui peri
culis liberari
uolunt.
Matth. 3. 17.
Rom. 5. 8.
Iste 66.
Ioannis 14.

inter electos
alii alijs infra
miores sunt.

Dei bonitas &
indulgentia.

nostra salutis ratio in hoc maxime versatur, ut Christum nobis quoque talem esse & semper fore
damus, nec adversis offendamur, qua in ipso pie vivere volentibus multa & varia incidunt: in
fensi multa miracula simul coniungit Marcus, quibus ille promissis quibuslibet ad se confugi-
opem mult. In quorum consideratione nobis eo diligentius versandum est, quod non modo illorum
Christi lesu potentiam simul atq; bonitatem luculenter spectandam proponunt, verum etiam docent
quales nos esse oporteat, si illo ad salutem frui velimus.

Christus venit Genesareth. Genesarethani fidem habent in Christum. Marc. 5. Quae ratio sit perueniendi in Christi cognitionem. Ebbef. 2. Matth. 11. 16. Ioan. 6. Rom. 10. 1. Cor. 11. Ioan. 10. Ioan. 20. Genes. 3. Act. 5. Genesarethani fidem suam dignis officiis restantur. Matth. 8.

Primum transmissio lacu in terram Genesareth Christus cum suis appellat. Quem ubi adven-
audiunt eius loci incolae, mox totam regionem circumiacentem obeunt, & quoscumque morbo con-
fatos inveniunt, ad ipsum deferri curant, ut illius virtute curentur. Quo facto satis docet, hanc
ante Christi cognitionem habuisse cum fide coniunctam, qua illos, ut hoc facerent, impulit. Sed
de hanc illis obrigisse dicemus. Ex verbi praedicatione nimirum, & miraculorum tanta, quibus
doctrinam suam Christus confirmabat, simulq; de sua divina virtute publice testabatur. Et quidem
alias quoque in illis finibus Christum fuisse, patet ex Gadarenorum historia, qui ob porcos aufer-
illum abs se repulerunt. At eo luculentior est istorum fides, qui Christi beneficia potius, quam
genus exemplum, & huic irrogatam penam, respicere voluerunt. Quos vimam imitarentur hodie,
qui studioso obseruant si quae mala temporaria Christi doctrinam comitantur, & illam sibi prope-
cauendam esse censent, nec Dei iudicia propius inspicunt, ut per ea emendentur. Interim vultus,
qua via illis insistentiam sit, qui ad veram Christi cognitionem & fidem peruenire cupiunt. Hanc
quidem Dei donum esse Apostolus ait, & idem Christus multis in locis testatur. At tamen nobis
quoque Deus vultur, quibus nos accommodemus oportet. Praecipuum in his est, Evangelij pro-
catu, ex cuius auditu fidem enasci, idem Apostolus testatur: quam qui audire detrectant, &
idem nunquam peruenire poterunt. At quia haec carnis prudentiae vel absurda & offensus
vel stulta & ridicula putatur, simul ad opera Christi miraculosa nos respicere oportet, quibus
sua veritatem ira olim asseruit, ut illam rude vulgus agnosceret, & eandem improbitate
negare nullo modo possent. Quod facit, quod apud Ioannem dicitur: Si non facio opera patris mei, quae
credere mihi, sin vero facio, etsi mihi non credatis, operibus credite. Nec est, quod non mirum
hodie a nobis requirant adversarij. Cum enim Christi nomine gloriantur, vetera illa ad Euange-
stis descripta, ipsis sufficere debent, cum illa propter nos scripta esse, Ioannes testatur. Quod si
miracula quaerunt, illa nostro etiam seculo non deesse reperient. Nam ut multa singularia con-
mimus, quod obsecro miraculum maius & excellentius dabitur, quam quod fides in Christum & illius
huius doctrina ab ipso mundi exordio in hunc usque diem, inter persecutiones gravissimas, recedens
duravit, & toties non absque hostium stupore emerisit, quando iam tota oppressa & extincta vide-
tur? Nam si gentium religiones spectemus, nemo illas viquam armis excindere studuit, autem
ad verbi Dei praedicationem omnes conciderunt, ut plerorumq; Deorum, quos olim caecos membra
luit, vix nomina nuda extant. At veri Dei cultum & fidem in Christum Iesum, quem primigeni-
tibus saluatorem Deus promissit, inter Chanaanicos olim saluam tenuerunt patriarchae, & eorum de
posteris propagarunt: quae licet & armis saepe petita, & falsis dogmatibus non raro obstructa
rit, durat tamen hodie, totiesq; ex ussi sacrae scripturae libri, singulari diuinae providentiae testimo-
niati sunt, ut ex illis instauranda religionis certa regula omnibus temporibus peti possit. Quae
non Dei manum agnoscat? Quis miracula noua exigat? Gamaliel certe olim fatebatur, religio-
nem quae Deum auctorem habet, humanis viribus excindi non posse, humanas vero aduentum
sponte dissolui: & quisquam de eius fidei sine religionis veritate dubitabit, quam inter multos
& esse hucusq; miraculose conseruatam esse videmus? Quin potius ista consideratione excitati ad
scripturae fontes recurramus, & mox in fide confirmabimur, ut nec impiorum exempla, nec per-
tionum fluctibus nos ab ea abduci patiamur.

Ceterum ad Genesarethanos reuersi, videamus, quibus officiis fidem suam in Christum restan-
sint. Inter quae primum occurrit, quod saluatoris agnoscunt, qui male affectis mederi possit, cuius
id faciat, emixe rogant. Quamuis in hoc inuicem suam infirmitatem prodant, quod non nisi
contactu & propterea curari posse arbitrantur: qua in re multo imperfectiores sunt Centurione, qui
cum Christi dictu sufficere sciebat. Interim obseruabis, hanc propriam fidei notam esse, quod salu-

omnem in vno Christo querit, quem nobis à Deo patre sapieniam, iustitiam, satisfationē, et sanctiſſi-
 cationem factum esse intelligit. Quot quot ergo salutē & quæ salutis sunt exira hunc querant, hi & Terem, 2.
 ſile carent, & dubij hinc inde vagantur, eorum ſimiles, de quibus apud prophetam Dominus conque-
 ritur, quod relicto fonte aquæ viuentis, cisternas percusas ſibiſſis effoderint. Deinde non ipſi modò
 ad Chriſtum concurrunt, verum etiam quoſcumq; habent ægros, ad eundem deferunt, vt & ipſi illo
 ſuis poſſint. Eſt hoc verè dilectionis argumentum, quæ à fide ſeparari nequit, & per quam illa (re Galat. 5.
 ſe Apoſtolo) operari ſolet. Simul verò & ſua in erga Chriſtum ſtudioſum & proximi amorem teſtan-
 tur, cum omnes alios in illius cognitionem adducere ſtudent, & ſuorum omnium ſaluti conſultum vo-
 lant. Quo ſtudio accenſi, nec labores nec ſumptus ſubterfugiant, quos ſibi ſuſtinēdos eſſe videbunt. At
 nobis imitandum proponitur iſtorum exemplum, vt ipſi quoq; iſdem officijs fidem noſtram teſtemur:
 ut quod multi ſolent illius profeſſionem factis polluamus. Quid enim aliud faciunt, qui in periculis
 conſtituti, alibi quàm apud hunc opem querunt? Qui item de illius gloria nihil aut parum ſoliciti,
 ſed deſiderant, ſi falſis cultibus & doctrina falſa ſimpliciter & incautos circumduci, & à ſalutis via
 excidantare videant? Et interim de illis nihil dicam, qui vel vix exemplo vel alijs impyſſimis ſtu-
 dijs rudes à Chriſto abſtrahunt. At cum horum culpa grauiffima ſit, iſtos potius nobis imitandos
 proponamus, de quibus in præſenti Marcus agit, & in aduerſis ſue tentationibus ad vnum Deum
 conſugium per Chriſtum, ſine quo (vt ipſe ait) nemo ad patrem venire poteſt. Neq; ſufficiat no-
 bis, ſi ipſi ſalutē in Chriſto fruamur, ſed eidem plures alior adducere cura ſit, eos maxime quos nobis
 Deus præ alijs commendatos eſſe voluit. Hoc qui facere negligunt, hi nec Chriſti zelo flagrant, nec
 operantur in illo ſalutis donum adhuc guſtarunt, vt illo gloriari ſoleant.

Porò ad Chriſtum tranſeamus, in quo bonitatem ſimul & potentiam diuinam Marcus com-
 mendat. Et quidem bonitatis argumenta luculenta proponit. Primum, quod illorum infirmitati ſeſe
 accommodat, & ſimbric contactum illis concedit, quos eo nomine reiſcere poterat, quod hunc ſibi ne-
 ceſſarium eſſe putarent. Fere tamen imperfectionem iſtam, cum infirmi ſunt, fidem tamen & ſpem ſa-
 lutis in ipſo uno collocat à haberent. Obſeruat hoc frequenter Deus. Quia enim caro noſtra tardior eſt
 et caſus, quàm vt regi celorum myſteria, ſi nuda proponantur, percipere queat, externis ſymbolis
 illa relare, ſicq; in infirmitati noſtræ ſubuenire conſuevit. Sic olim ſalutis in Chriſto promiſſiones ſacri-
 ficij adumbravit, in quibus veteres exerceri voluit, quò minus in fide vacillarent, quàm cuiusmodi
 ſalutis quodammodo ſuſtineri oportebat. Et licet in Chriſto impleta ſint quæcumq; ad noſtra ſalu-
 tem negotium pertinebant, adhuc tamen baptiſmo & Cœna myſtica illud totum obſignare, & nobis
 quaſi ob oculos ſtatueri voluit: vt ſicuti multa extrinſecus incidunt, quibus fides noſtra labefactari
 ſolet, ita externis quoq; ſymbolis & ritibus eadem conſeruetur. Nec ab his omnino diuerſum eſt,
 quod in præſenti deſcribitur. In Chriſto ſalutem contineri iſti credebant. At nondum eò vſq; proſe-
 rant, vt Chriſtum ſolo verbo & diuina virtute quidvis perficere poſſe intelligerent, ſed illius corpo-
 ralem præſentiam & contactum ſibi neceſſarium eſſe arbitrabantur. Ne ergo infirmos reiſcere vide-
 rent Chriſtus, hoc illis tribuit, vt illorum ſpem atque fidem alar, donec maiores progreſſus faciant.
 Interim obſeruaſis, quod ſupra in hiſtoria mulieris ſanguinis fluxu laborantis monuimus, Chriſti
 vultu illius humanam naturam denotari, quam induere voluit, vt nobiſcum in terris verſari, noſq;
 ſue moris merito ſaluare poſſet. Hanc nos fide contingere, & illius meritum firmiter retinere oport-
 et, ſic peccati noxa liberabimur, quæ animæ vires debilitare, et (niſi tollatur) æternæ morti man-
 ducare ſolet. Ita verò ſimul illorum error arguitur, qui ſuperſtitioſum reliquiarum Chriſti & ſan-
 ctorum cultum hoc exemplo confirmari arbitrantur. Nam quod hæc factum eſt, in infirmitati iſtorum
 hominum Chriſtus dedit, quos paulatim ad aliora euehere, non in ſuperſtitioſa externorum obſerua-
 tione detinere voluit. Deinde ſupra indicauimus, virtutem ſaluificæ ex ipſo Chriſto, non illius veſte,
 extiſſe, id quod Lucas quoq; diſerte ſateat. Præterea, Apoſtoli miracula, quæ per ipſos edebantur, Liuce 6.
 vt ſibiſſis quidem, nedum iſtorum veſtibus aſcribi voluerunt. Interim nõ ignoramus & Petri vni-
 bram ex Pauli ſudaria nonnullis ad ſalutem adminiculo fuiſſe, et olim ad martyrum ſepulchra multa
 miraculoſe facta eſſe. At illa non alia ratione facta eſſe dicimus, quàm quòd Deus illorum fidei &
 doctrinæ teſtimonium ferre voluit, quæ cum totam noſtræ ſalutis rationem ad vnum Chriſtum au-
 thoritate referat; nos quoq; miracula iſta ad illum referre, non inde ſuperſtitioſis alicuius occaſionem

Chriſtus ad ſe
 uenientium in-
 firmitati ſeſe
 accommodat.
 1. Cor. 16.
 Marc. 5.
 Liuce 6.
 Acto. 3. 14.
 Acto. 5. 19.

arripere conuenit. Nam qui id faciunt, Dei consilio aduersantur, qui eiusmodi miraculis in Christi sui cognitionem nos adducere conatur.

Christus promissus omnibus
medetur.
Isais 49.
2. Cor. 6.
Psal. 139. 143.
Isais 64.

Deinde aliud bonitatis & benevolentie Christi argumentum est, quod promissum omnibus benepliciti tempus erat (ut propheta ait) non iudicii: & quam hoc nobis necesse sit fieri, ut ipsa deo testatur. Nam si in iudicium nobiscum descendat Dominus, & iniquitates nostras obferret, quod sustinebit, quando iustitias quoque nostras abominabiles esse constat? At non iudicio nobiscum conueniet Christi, si dum tempus est, ad ipsum conuersi, illius opem ex fide imploremus: cuius clementia infinita exempla in scripturis habentur. Simul vero Christi facilitatem nos imitari debet, ut propterea seueritate & rigidiore censura in fratres tunc utamur, quando afflictis rebus pariter iacetis, quam iudicio contendere, proximi necessitas inebet. Quod imprimis referri debet quod Solomon Ecclesiae suo de obseruandis temporum occasionebus tradidit. *Vi enim tempus est occidendi, & ipsam misericordiae & charitatis officia praestemus.*

Diuina Christi
potentia.

At non minus hic diuina Christi virtus elucet, quae omnium morbis ita subito mederi potest, Hanc ita consideremus o fratres, ut illum non minus animabus nostris mederi credamus, quam nos mortis merito a peccati noxa & aeterna damnationis supplicio redemimus, quae nos itis nouas vires indidit, quibus satanae tentationibus resistere, seque Deo puras & impollutas feruere possint. Quorum consideratione ita nos excitari oportet, ut ardeni salutis studio inflammati, iam in Christo quaeramus, inuentam fide vera amplectamur & constanter teneamus. Ita fiet, ut illi merito restituatur, cum eodem aeternum viuamus. Ipsi debetur benedictio, honor, gloria & potestas in saeculum. Amen.

ET conueniunt ad eum pharisaei & quidam ex scribis, qui uenerant Hierosolymis. Et cum uidissent quosdam ex discipulis eius pollutis manibus (id est illotis) edere panes, quae sunt. Nam pharisaei & omnes Iudaei, nisi crebro lauerint manus, non edunt, tenentes traditionem maiorum: & a foro reuerfi, nisi loti fuerint, non edunt. Et alia multa sunt, quae acceperunt tenenda, nempe lotiones poculorum, & sextariorum, & aramentorum & lectorum. Deinde interrogant eum pharisaei & scribae: Quare discipuli tui non ambulant secundum traditionem Seniorum, sed illotis manibus edunt panem? Ille uero respondens, dixit eis: Enimvero bene prophetauit Isaias de uobis hypocritis, ut scriptum est: Populus iste labijs me honorat, cor autem eorum procul abest a me. Frustra autem me colunt, docentes doctrinas, mandata hominum. Nam omisso mandato Dei, tenetis traditionem hominum, lotiones sextariorum & poculorum, aliaque similia eiusmodi facitis multa.

Argumentum
& usus praesentis loci.

Deus iam inde ab exordio mundi salutarem uerbi sui doctrinam reuelauit, quam homines in uera salutis ratione instituerentur: Ita communis noster hostis satanae uicibus saeculis illam falsis & erroneis traditionibus corrumpere studuit: nimirum ut ea occasione homines a uera Dei cognitione abduci, circa fidem simul & uita officia omnia errarent. Quae causa est, quod fides uerbi Dei praecomibus semper cum falsa doctrina & illius uicibus contentio fuit, quod in scripturis non modo uera doctrina proponitur, uerum etiam falsae doctrinae oppugnatur. Quem morem Christus quoque in praesenti obseruat. Postquam enim discipulis, qui